

Wyrok Sądu Wyższego w sprawie Hilarego Meciszewskiego o wykonanie umowy dotyczącej przetłumaczenia książki.

Or. Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. 29/200/1846 (d. WM 333), s. 739–741.

Edycja krytyczna: Mateusz Mataniak.

15 IV 1847

[s. 739]

NW 94/ z r. 1847

W imieniu Najjaśniejszego Ferdynanda I Cesarza Austrii i Króla etc.
Cesarsko-Królewski Sąd Wyższy Miasta Krakowa i Jego Okręgu
wydał wyrok następujący.

Działo się w Krakowie w Domu Władz Rządowych na posiedzeniu publicznym Cesarsko-Królewskiego Sądu Wyższego Miasta Krakowa i Jego Okręgu dnia 15 kwietnia 1847 r.

Obecni: P. Bartynowski – O.P.D., prezes Sądu Wyższego; Dymidowicz, Dudrewicz, Miętuszewski, Korytowski – sędziowie Sądu Wyższego; B. Uszewski – pisarz.

[Podpisy] Bartynowski, B. Uszewski.

Między Hilarym Meciszewskim obywatelem Miasta Krakowa, w Krakowie pod L. 504 przy ul. św. Jana zamieszkałym, rekurującym, przez Jana Hieronima Stefana Rzezińskiego adwokata stawającym, z jednej, a Janem Nepomucenem Bobrowiczem dyrektorem księgarni zagranicznej w Lipsku egzystującej, tamże zamieszkałym, a do sprawy tej u pełnomocnika Wielmożnego Józefa Jankowskiego adwokata przy ul. Szczepańskiej pod L. 369 zamieszkałego obrane mieszkanie mającym, rekurrowanym, jako strona pilniejsza działającym, przez adwokata Herkulana Komara w zastępstwie adwokata Jankowskiego stawającym, z drugiej strony, w sprawie o uchylenie wyroku Trybunału Miasta Krakowa Wydziału II na drodze apelacji pod dn. 25 listopada zeszłego roku zapadłego z rekursu głównego o oddalenie Meciszewskiego z żądaniem wynagrodzenia szkód i straconych korzyści, zaś z rekursu incydentalnego o zasądzenie kosztów sporu obecnego Meciszewskiemu, z pozwu de datto 2 stycznia 1847 r. na audiencję Sądu Wyższego wprowadzonej. [s. 740] Po przywołaniu sprawy i odczytaniu komparycji adwokat Komar w zastępstwie adwokata Jankowskiego odczytał rekurs osnowy następującej (pisać Nr 1). Po czym adwokat Rzeziński odczytał odpowiedź na rekurs powyższy a następnie rekurs incydentalny, które są tej osnowy (pisać Nr 2 i 3). Na koniec adwokat Komar odczytał odpowiedź na rekurs incydentalny jak następnie (pisać Nr 4). Po wysłuchaniu sporu stron Sąd Wyższy. W rozpoznaniu rekursów, głównego ze

strony Jana Nepomucena Bobrowicza i incydentalnego ze strony Hilarego Meciszewskiego, od wyroku Trybunału w drodze apelacji dnia 25 listopada 1846 r. zapadłego wyniesionych, jak równie i odpowiedzi na takowe przedstawionych, a najprzód. Co do rekursu głównego Jana Nepomucena Bobrowicza, że Trybunał Hilarego Meciszewskiego z żądaniem zasądzenia mu szkód i straconych korzyści wprost nie oddalił. Zważywszy, że wyrok Trybunału w drodze apelacji zapadły wyżej z daty powołany co do tej kategorii oparty jest na prawnych zasadach. Zważywszy, że zasady pomienionego wyroku wyniesionym przez Bobrowicza rekurem w niczym odpartymi nie zostały. Przeto Sąd Wyższy rekurs Bobrowicza uchyla i wyrok Trybunału w drodze apelacji dnia 25 listopada 1846 r. zapadły, którym co do tej kategorii strony po rozpoznaniu przedmiotu głównego przed Trybunał w pierwszej instancji sądzący odesłane zostały, zatwierdza. Następnie. Co do rekursu incydentalnego Hilarego Meciszewskiego, że koszty sporu w ilości 107 złp od niego na rzecz Bobrowicza zasądzone zostały. Zważywszy, że [s. 741] co do tej kategorii prawnie Trybunał w drodze apelacji sądzący w myśl art. 131 KPS tytułem kosztów sporu kwotę 107 złp Bobrowiczowi od Meciszewskiego zasądził. Albowiem przytoczona przez Meciszewskiego gotowość zwrócenia Bobrowiczowi 179 talarów i 20 gr. tytułem zadatku powziętych i popieranie przytoczenia tejże gotowości świadectwami Józefa Czecha i Konstantego Majeranowskiego za dowód chęci uiszczenia się z tej należitości uważać się nie da, obok art. 1257, 1258 i 1259 KC wskazujących przepisy do ważności zapłaty i zaznaczenia prawem wymaganych, a które w obecnie przedstawionym wypadku zachowane nie były. Z powyższych przeto zasad Sąd Wyższy. Rekurs incydentalny Meciszewskiego uchyla i wyrok Trybunału w drodze apelacji dnia 25 listopada 1846 r. zapadły, którym Bobrowiczowi koszty całego sporu w ilości 107 złp od Meciszewskiego zasądzone zostały, zatwierdza. Koszty niniejszego orzeczenia ze względu że obiedwie strony we wzajemnych rekursach upadają, znosi. Wpis ceny złp jeden w papierze stemplowym dodatkowo po spadnięciu sprawy przez Bobrowicza złożony, za dostateczny uznaje. Osądzono w ostatniej instancji.

[Podpisy] Bartynowski, B. Uszewski.

Zaleca i rozkazuje etc.

[Podpisy] Bartynowski, B. Uszewski.

Wyciąg I główny wydany Bobrowiczowi
BU.

[cytowane przepisy: Kodeks Cywilny Napoleona, art. 1257, 1258, 1259; francuski Kodeks Procedury Cywilnej z 1806 r., art. 131]

[hasła: oferta zapłaty, ważność zapłaty, wynagrodzenie szkód, wynagrodzenie utraconych korzyści, koszty sądowe, Trybunał, Sąd Wyższy]